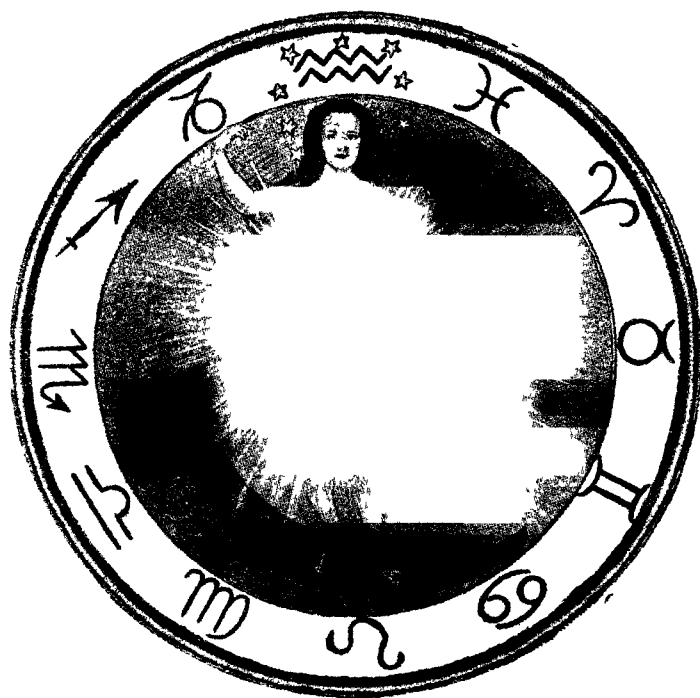

ЖИТНО Х Х ЗЪРНО

КН. 2. ☆ ГОДИНА ШЕСТА ☆ 1931.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

* * *	Вѣра и знание.
* * *	Събудете се, деца на свѣтлината!
В. Пашовъ	Тритѣ мирогледа.
Б. Боевъ	Новитѣ форми на труда.
А. Томовъ	Християнство и економическитѣ отношения.
* * *	Сентъ-Ивъ-Д'Алвейдъръ (Кратъкъ животописъ и произведения).
Georg Nordmann	Сърцето.
Т.	Стѣпки.
Ив. Изворски	Думи на пророка.
Боянъ Магътъ	Свещената рѣка.
* * *	Нѣколко думи за движението Оомото.
* * *	Вѣсти и книгописъ.

S O M M A I R E

* * *	Foi et savoir.
* * *	Réveillez — vous, enfants de la Lumière!
VI. Pachoff	Les trois manières de considérer la vie.
B. Boëff	Les nouvelles formes du labeur.
A. Thomoff	Le christianisme et les conditions économiques.
* * *	Saint-Yves-D'Alveydre (brève biographie et ses oeuvres).
Georg Nordmann	Le coeur.
Т.	Les pas.
Iv. Izvorski	Paroles du Prophète.
Bořan le Mage	Le fleuve sacré.
* * *	Quelques mots sur le mouvement „Oomoto“.
* “ *	Nouvelles; livres nouveaux.

Ж И Т Н О З ъ р н о

ГОД. VI.

КН. 2.

* * * * *

Вѣра и знание.

Сегашниятъ свѣтъ и култура се намиратъ въ единъ преходенъ периодъ. И никога свѣтъътъ не е преживѣвалъ такива важни събития като предстоящитѣ. Днешната епоха е една отъ най-важнитѣ въ развитието на човѣчеството, защото човѣчествъ то преминава отъ едно полуживотинско състояние къмъ чисто човѣшкото или божественото състояние.

И тъкмо въ този моментъ на преходъ рѣзко изпъкватъ двата процеса, които действаувтъ въ човѣка — животинския, който заробва човѣка и го приближава до животнитѣ, и божественния, който освобождава човѣка и дава просторъ и свѣтлина на мисълта.

И за да може съвременното човѣчество да влезе въ божественния или тъй наречения възходящъ процесъ на живота, трѣбва преди всичко да се научи да мисли правилно. А затова се изисква една нова философия, едно ново и правилно схващане за свѣта и битието. Защото днешнитѣ хора съ своитѣ криви схващания вѣрватъ въ една наука, безъ да знаятъ, защо вѣрватъ. Вѣра безъ Любовь е суевѣрие; Любовь безъ знание е грубостъ и знание безъ Истина — робство. И когато говоримъ за вѣра, трѣбва да има извѣстна реалностъ, върху която вѣрата да е обоснована. А когато човѣкъ вѣрва въ нѣща, които не сж реални, това е суевѣрие. И всѣки човѣкъ преди всичко трѣбва да се запита, това, въ което вѣрва и къмъ което се стреми, — реално ли е! Съвременната окултна наука опредѣля релността тъй: „Реално е само това, което човѣкъ едновременно съзнава и вижда“; отъ вжтре го съзнава, и отъ вънка го провѣрва, че е така. Реалността само по себе си е разумна. И когато казваме, че свѣтъътъ е реаленъ, ние разбираме, че той е разуменъ, а съвременнитѣ хора не разбиратъ вѣрата като единъ творчески принципъ на ума, а я смѣсватъ съ суевѣрието. Съвременнитѣ разбирания за вѣрата сж детински и сж останали отъ детинския периодъ на човѣшкото развитие. Вѣрата всѣкога започва съ единъ процесъ на знание. И човѣкъ не може да вѣрва, до като нѣма знание; сжщевременно не може и да знае, до като не вѣрва. Съвременната наука казва: усъмни се въ достоверността на дадено явление или процесъ за да не се заблудишъ, когато го изследвашъ. А съвременната окултна наука казва: „допусни, повѣрвай въ достоверността на нѣщата и ги изслѣдвай.“ Но преди всичко е знанието; знанието предшества вѣрата.

Онова което може да даде цена на човѣка, това е Знанието и Мъдростъта. Ако въ живота на човѣка не влѣзе Мъдростъта да

работи човѣкъ остава като едно платно и цената му е опредѣлена; и колкото времето минава, цената му се намалява. А когато дойде Мъдростта да работи, човѣкъ заприличва на платно, на което е рисувалъ великъ художникъ, и цената му изденъ въ день се увеличава. Онова, което може да повдигне въ насъ Любовта, която е основата на живота ни, това е правото разбиране, знанието, мъдростта. Ако знанието влѣзе въ Любовта, Любовта се повдига. Щомъ Любовта се повдига, повдига се и вѣрата; а ако вѣрата не се усилва, и знанието не се усилва — отношение има. И ако знанието у единъ човѣкъ се увеличава, по този законъ ние знаемъ, че и вѣрата у този човѣкъ се увеличава. Защото има съотношение между вѣрата и знанието.

Човѣкъ се ражда съ способноститѣ си, но знанието се придобива. Но за да придобиемъ знанието, трѣбва да има въ какво да вѣрваме, трѣбва да имаме обектъ на изслѣждане.

И онова, което отличава християнството отъ другитѣ религии, не е вѣрата, но знанието — живия наученъ опитъ.

А всѣка наука е важна за онова, което може да ни даде и да ни послужи като средство за нашия бѣдещъ животъ. Подъ бѣдещъ животъ тукъ разбираме не единъ еднократенъ процесъ, но следующата фаза, въ която човѣкъ преминава въ своето развитие. За детето юношеската възраст е бѣдация животъ; за юношата зрѣлата възраст и т. н.

Съвременната наука и науката на миналото винаги е имала за задача да подигне човѣчеството въ неговото развитие и да му даде методи за възпитание, за да може да живѣе разуменъ животъ. И най-важното нѣщо за съвременния човѣкъ, това е науката да се учи човѣкъ да живѣе. И животътъ има смисълъ, когато човѣкъ се учи. Безъ учението и науката си нѣма смисълъ. Животътъ безъ учението е безсмисленъ. Живота въ дадения случай го схващаме като едно условие за човѣка да се учи. Тукъ не разбираме само тази наука, която се изучава въ гимназиитѣ и университетитѣ, но разбираме и науката на житейския опитъ.

Науката се занимава съ реалнитѣ нѣща, изучава свѣта, какъвто си е; и когато хората възприематъ тази наука, тя ще ги научи най-първо, какъ да живѣятъ.

И на сегашнитѣ хора имъ трѣбва една сериозна работа въ науката, чрезъ която може да се подобри тѣхната мисълъ, тѣхното сърце и тѣхния организъмъ. Трѣбва подобрене на живота въ всѣко едно отношение. И съвременниятъ свѣтъ е дошълъ до една вътрешна криза, като външенъ изразъ на която се явяватъ икономическитѣ и политически кризи, които сж само симптоми, че човѣчеството се намира въ единъ преходенъ периодъ, предъ прага на една нова епоха. Кризата е чисто духовна, идейна. Има нѣща, които не сж вземени предъ видъ при изграждане на настоящитѣ форми и отношения въ живота, и затова е тази вътрешна криза. Знанието на божествената Мъдростъ и Истина не е приложено въ индивидуалния, семейния и обществения животъ, и вследствие на това се явява тази вътрешна криза. И ако тѣзи закони не се приложатъ, бѣлата раса ще дойде до изграждане, но ще дойде друга една раса, която ще я наследи, и ще вземе кор-

милото на човѣшкото развитие, като приложи законитѣ на Любовта, Мъдростта и Истината и създаде нови форми и отношения.

Става една вътрешна борба въ свѣта, и тя е неизбежна. Съвременнитѣ хора искатъ миръ, но не може да има миръ, до като не се приложатъ Любовта, Мъдростта и Истината, които носятъ свѣтлина за ума и просторъ за човѣшката мисль, топлина за сърцето, и широта и благородство за чувствата, и просторъ и свобода за човѣшката воля. Дето не действуватъ тѣзи три закона, не може да има никаква култура, никаква наука и религия. Безъ приложението на тези три закона земята ще заприлича на гробница.

Мислитѣ и желанията на хората съществуватъ като обективни реалности въ природата и упражняватъ влияние върху развитието на живота и природнитѣ явления. Натрупвани съ векове, отрицателнитѣ мисли и желания на хората действуватъ като взривни вещества. И много отъ катастрофитѣ, които ставатъ на нашата планета, се дължатъ на тѣзи отрицателни мисли и желания.

Щомъ като знаемъ това, тогазъ всѣки, който желае доброто и щастieto на човѣчеството, трѣбва да се откаже да дава ходъ на отрицателнитѣ мисли и желания, които действуватъ въ психическия свѣтъ като отрови и задушватъ атмосферата. Затова най-първо хората трѣбва да се научатъ да мислятъ правилно, да дадатъ ходъ на светлитѣ мисли и благородни желания, като вървятъ въ хармония съ природнитѣ закони, и само тогава човѣчеството ще се радва на благоденствието и щастieto. А за всичко това е необходимо знание, което носи съ себе си и методитѣ на своето приложение; а това знание може да ни го даде днесъ само великата наука на Всемирното Бѣло Братство.

Ние сме предъ прага на една нова епоха, и въ името на Любовта, Мъдростта и Истината трѣбва да се тури редъ и порядъкъ въ свѣта. И една наука, едно знание е ценно до толкова, доколкото има отношение къмъ живота и служи за подигането на цѣлото човѣчество.

Въ свѣта съществува една велика божествена наука, която има приложение, както въ индивидуалния, така и въ обществения животъ. И въ далечното манало, човѣчество е прилагало тази наука въ живота си. И социалнитѣ форми и отношения сж били съградени върху нея. Но когато хората се отклонили отъ правия пѣтъ на своето развитие, носителитѣ на тази наука се оттеглятъ и оставятъ човѣчеството по своитѣ теории и умозрения да реди живота си. И отъ тогазъ настава този хаосъ въ личния и обществения животъ. И окултиститѣ казватъ, че и сега на земята има организации, устроени по методитѣ на тази велика наука. Такава е организацията на Агартя напиримѣръ, която наброява повече отъ 20 милиона души население, които сж съвсемъ непознати за съвременнитѣ хора. Има и други подобни организации.

Но иде една епоха, въ която човѣчеството ще влезе отново въ пѣтя на своето естествено развитие, и великата наука ще се приложи и ще даде своя плодъ — новото общество, въ което ще царува свобода, братство и равенство, ще бждатъ възстановени божественитѣ права на човѣка. И когато Христосъ казваше на Пилата: „Моето царство не е отъ този свѣтъ,“ Той разбираше: Моето царство не е цар-

ство на насилие и робство, а е царство на братство, любовъ и свобода. А сега религиознитѣ хора ни проповѣдватъ за онзи свѣтъ! Че онзи свѣтъ е тамъ, дето има Любовь, Мждрость и Истина! И тѣзи три велики закона действуватъ по цѣлия космосъ — нѣма частица въ Битието, която да не е подчинена на тѣхния мощенъ ритъмъ. И върховенъ изразъ на тѣхната дейность е Хармонията. И ако ние хората сме нещастни, то за това сме причина ние самитѣ.

Новото иде и ще бжде дѣлъ само на разумнитѣ, т. е. пробуденитѣ души, които иматъ великъ свещенъ идеалъ, върху който е обоснована тѣхната вѣра, и сж въоръжени съ бронята на живото знание.

Събудете се, деца на свѣтлината!

Пжтьтъ.

Растете въ любовъ и самопожертвование, живѣйте за другитѣ; станете имъ полезни — това е пжтьтъ.

Пжтьтъ е пжтъ на кръста. Тежестъта му чувствуватъ всички, които искатъ да Го слѣдватъ.

За всѣка стѣпка, която ви приближава до Него, вие ще страдате.

Но мислете за всички ония, които преди васъ сж изминали сжщия пжтъ, а сжщо и за тия, които ще дойдатъ следъ васъ — така не ще се колебае.

Бодро вървете напредъ, нека нашата любовъ ви бжде достатъчна, за да поемете борбата.

Ако обърнете съзнанието си къмъ насъ, не ще чувствувате болкитѣ отъ борбата.

Пжтьтъ е радостъ и сила. Съ всѣка крачка напредъ ще чувствувате тая сила.

Радостъта на вечното съзнание очаква уморения странникъ въ края на всѣка побѣда надъ властъта на материята.

Бждете силни — и никога не се съмнявайте.

Пжтьтъ къмъ Бѣлата Ложа.

Вие притежавате всичкитѣ способности да станете адепти. И ваша длъжность е сега да осжществите това и да изявите способноститѣ, които ще ви доведатъ до тамъ.

Развийте вжтрешнитѣ си сили. Дайте изразъ на всичко, що чака да бжде развито.

Бждете смели — смели — смели!

Ние имаме нужда отъ помощници, които иматъ куража да виждатъ ясно нѣщата и да действуватъ за насъ.

Научете се да се познавате сами, тъй както ние ви познаваме, и се усъвършенствувайте за това, което очакваме от васъ.

Въ всички хора виждайте израза на Божествения животъ; на своето време всички ще бждете това което ние сме сега.

Вашата опредѣлена цѣль, за сега, трѣбва да бжде: да станете това, което сме ние.

Ние чакаме да станете готови за това. Свѣтътъ чака да бжде извършено нашето дѣло. Всѣки день трѣбва да правите добритѣ дѣла заради насъ.

И така мислете винаги за нашия стремежъ, за нашата цѣль, да помогнемъ на човѣчеството въ неговия възходъ и тогазъ ще знаете винаги, какво трѣбва да правите.

Като работите съ нашиятъ орджия, всичко щѣ ви се отдава.

Стремете се, прочее, да бждете все по-достъпни, за да бждете използвани отъ насъ.

Нищо, което е било направено съ цѣль да се принесе щастие и разумность на другитѣ, не е било напразно.

Животътъ трѣбва да бжде добре използванъ въ цѣлата негова пълнота.

Вие трѣбва да бждете изразъ на тоя животъ въ цѣлото му величие и великолѣпие; и ще почувствувате скоро, какъ неговата сила пулсира презъ васъ.

Пътътъ лежи ясно предъ васъ. Крачете напредъ съ всички сили, на които сте способни, употребете енергията си, за да се качвате постоянно и сигурно нагоре.

Приближавайте се до онова осъществение на Единството, което трѣбва да чувствувате, преди да стане посвещението.

Ще се отвори нѣкога вратата, и веднѣжъ свѣтлината съзрѣна, всичко ще бжде по-лесно.

И така, работете съ всички ваши сили да скжсите пътя, който още ви отдѣля отъ момента, да можете да изговорите думата, предъ която всички други трѣбва да отстъпятъ.

Съзнавайте всичката важность за това, що трѣбва да завладѣте и достигнете, преди да отворимъ портата презъ васъ, преди да влезете въ нашиятъ редове като членъ на Бѣлата Ложа.

Вие похлопахте, сега работете; ако работите достатъчно ревностно, Братството ще ви приеме.

Посвещението е увенчанието на личното усилие. Удвоете го.

Вземете твърдото решение да достигнете, и ще ви се удаде.

Ето сега знаете, какво се очаква отъ васъ — направете го!

Дѣца на свѣтлината.

Изпълнете мисията си, о вие, дѣца на свѣтлината! Не се бавете да разкжсате оковитѣ, що ви свързватъ съ миналото. Встѣпете въ пътя, който ви води къмъ мощъ и истина, като отгърсите отъ себе си желѣзнитѣ вериги на недостойното себелюбие.

Подигнете лицата си къмъ свѣтлината на вечната любовъ и Възвишеното и последвайте вашия Ржководителъ, вашия Богъ, за да добиете спасение и свобода.

Припомнете си си истинската си вътрешна същина и слушайте гласа на Божественото милосърдие, което може да бжде чуто отъ всички; то скоро ще се яви предъ васъ.

О ти народе съ божествено предназначение! отворете сърдцата си за неговата свѣтлина, оставете да се стопи отъ сърдцето ви черупката на невежото себелюбие и дайте свобода на плѣнения у васъ Богъ, като послушате копнежа къмъ любовъ, която диша въ всички гърди и пулсира въ всѣки атомъ.

Приемете Го, пригответе се за Неговото свѣто присѣствие и покажете се достойни за вашитѣ права и привилегии.

Хвалете Го въ всичко, що вършите; турете Неговата любовъ въ всичко, съ което дохождате въ съприкосновение; изградете я въ васъ въ Божествено разбиране и Единство, които сж неговиятъ законъ; така само ще станете това, за което сте повикани въ живота.

Детинството премина.

Имайте предъ видъ мжнотиитѣ, които се противопоставятъ на постижението и борете се за вашата свобода съ сила, подобна на Христовата, и съ непоколебимостъ, превъзможваща всичко.

Погледнете около си — и познайте Го въ всичко.

Вслушайте се — и ще чуете Неговия гласъ въ себе си:

Разкрийте се и бждете това, което сте!

Превела отъ нѣмския оригиналъ: С Т Е Л Я.

К Р А Й.

В. Пашовъ

Три мирогледа.

Всѣки човѣкъ представлява една призма, която отразява и пречупва свѣта въ себе си, проектирайки го вънъ отъ себе си върху екрана на действителността, получава свѣтовната картина — неговата картина за свѣта. Отъ начина на това пречупване и проектиране се опредѣлятъ и схващанията на различнитѣ хора за свѣта. Може да се каже, че всѣки човѣкъ по специаленъ начинъ пречупва и отразява свѣта. Но всички призма-човѣци могатъ да се сведатъ къмъ три главни системи. И отъ тѣзи три системи призма се опредѣлятъ и три основни мирогледа въ човѣчеството при опознаването на реалността.

Едни казватъ: „Ние сме раелисти, и вѣрваме само въ това, което виждаме и схващаме съ сетивата си. Всичко въ свѣта е материя, а животътъ съ всичкитѣ му качества е резултатъ отъ случайната игра на слѣпитѣ и неразумни механически сили на природата. Човѣкъ е дете на природата и той е най-висшиятъ представителъ на живота, надаренъ съ умъ и разумъ. И слѣдъ като умре човѣкъ, отива пакъ въ природата, отъ кждето е дошълъ. И затова ние трѣбва да използваме живота тукъ на земята, да си поживѣемъ, да се наядемъ и напиемъ и да се удоволствуваме, да се ~~отжуримъ~~ и да живѣемъ щастливо, — да създадемъ наука и култура.“

Преди всичко въ основата на този мирогледъ лежи статиката, и отъ тамъ и неговата невѣрностъ, защото свѣтътъ е динамика, а ако ние не можемъ да го схванемъ като динамика, тогазъ не сме никакви реалисти. Привърженицитъ на този мирогледъ не сж никакви реалисти, а азъ бихъ ги нарекълъ хора съ добъръ стремежъ, но кжсогледни и невежи — защото за насъ реалистъ въ живота е онзи, които има познанието на цѣлокупното проявено Битие и го прилага въ живота си. И какво щастие и каква култура може да се изгради въ единъ свѣтъ, който е играчка на слѣпи и неразумни сили, които въ края на краищата ще пометатъ всичко, — въпрѣки всичкото знание и мощъ, които има човѣчеството. Каква осигуровка и гаранция има живота, ако смъртъта е по-силна отъ него.

Така че стремежътъ на тѣзи хора да живѣятъ въ реалния, а не ефемеренъ свѣтъ е право, и това е стремежътъ на всички разумни човѣци. Но понеже основата, на която заставатъ е невѣрна и ограничена, тѣ не знаятъ, какъ да реализиратъ стремежитъ си, и не взематъ въ съображение законитъ, по които се развива животътъ, вследствие на което се натъкватъ на редъ противоречия. И днесъ хората живѣятъ по този мирогледъ и затова по всички посоки сж дошли въ безизходно положение. Стремежитъ имъ да живѣятъ щастливи и хармониченъ животъ сж прави, но методитъ имъ за постижение, които се обуславятъ отъ самия имъ мирогледъ, който е едностранчивъ и лишенъ отъ знание, не сж разумни и естествени и вследствие на това, и резултатитъ имъ сж такива.

Втората категория хора сж противоположни на първитъ. Тѣ твърдятъ, че реално въ свѣта е само духовното, а материалното е само следствие, една илюзия. Между тѣхъ има разни вариации. Но основната идея у всички е, че съществуватъ два свѣта — видимъ и невидимъ, и че тѣ сж диаметрално противоположни. Една отъ характернитъ черти въ този мирогледъ е, почти въ всичкитъ му разновидности, че нѣма връзка между философскитъ имъ схващания и вѣрвания и живота, който живѣятъ. Отъ гледището на съвременната окултна наука, тѣ не сж никакви хора на духовното познание, а сж или хора на умствената спекулация или фантазъори и суевѣрци. Нѣкои отъ тѣхъ се откъсватъ отъ реалния животъ, ужъ да се посветятъ на духовенъ животъ и съзерцание. Но това е пакъ едно заблуждение — въпросътъ е да се живѣе разумно, а разумното обединява въ себе си цѣлокупността — въ разумния животъ нѣма противоречие между „духовния“ и „физическия“ животъ, и отношението между тѣхъ е както между клонитъ и коренитъ на едно дърво. Тѣ взаимно се допълнятъ, а не се изключватъ. Така че, който иска да се откъсне и избѣга отъ физическия животъ, той иска само Живота на клонитъ, което е невъзможно. Въ цѣлокупния процесъ на Живота има същества, които живѣятъ само въ клонитъ, но за тѣхна смѣтка има и други, които живѣятъ само въ коренитъ — и едни съ други сж въ връзка — тѣ сж само части на едно цѣло. Но при човѣка има едно съединение на двата процеса и затова го наричатъ микрокосмосъ, който е подобенъ на Макрокосмоса — Вселената. Та отъ това гледище човѣкъ е срѣдецъ, фокусъ на всички творчески сили на Битието, той е една миниятюрна вселена.

Въ тази втора категория на мислене влизатъ и различнитѣ религии, не тъй както сж дадени отъ Великитѣ Учители, като велики учения за живота — но въ тѣхната изопаченостъ отъ последователитѣ на Учителитѣ, когато учението се е превръщало въ догма, а методътъ — въ култъ. Този мирогледъ прониква и въ философията, критицитѣ искатъ да подведатъ окултизма и мистицизма къмъ тази категория познания — съ това цѣлятъ да го окачествятъ като единъ мирогледъ, който откъсва хората отъ живота и физическия свѣтъ, и по такъвъ начинъ раздвоява тѣхното съзнание и ги прави анормални и неспособни да живѣятъ, като ги прави занесени и хора, които живѣятъ въ своитѣ мечти и сѣнища. Че има такива хора, има, но тѣ спадатъ къмъ тази втора категория, и макаръ и да носятъ името християни и окултисти, не сж такива, а сж своеобразни религиозни манияци и екзалтирани типове, които нѣматъ нищо общо съ християнско-окултния мирогледъ, който обединява въ себе си познанието за цѣлокупността на свѣта и който е третата категория хора — истинскитѣ реалисти.

Първитѣ два мирогледа ги подвеждамъ подъ единъ знаменателъ, защото и двата еднакво отклоняватъ човѣка отъ реалния и разуменъ животъ. Тѣ сж имали своето мѣсто въ развитието на човѣчеството, и сж били полезни — но въ днешната епоха тѣ сж вредни и животътъ не може да бжде обоснованъ върху тѣхъ, защото тѣхното познание за живота и неговитѣ закони и методи сж частични и случайни. Че е така ни показватъ всички съвременни противоречия и нещастия, които сж резултатъ на единъ животъ, обоснованъ върху тѣзи два мирогледа, които сж лишени отъ практична стойностъ.

Третиятъ мирогледъ лежи въ основата на християнството и въ учението на всички велики Учители отъ миналото и настоящето, разгледани въ тѣхната първична чистота. Той има основата си въ самия животъ, който блика изъ недрата на Великата Реалностъ. Той е мирогледа на живия опитъ, и за него свѣтътъ въ неговата цѣлокупностъ е реаленъ. Тукъ нѣма мѣсто за онова механическо разпредѣление на свѣта на „физически — видимъ“ и „духовенъ — невидимъ“ — и тѣхното противопоставяне. Този мирогледъ схваща свѣта като единство и непреривенъ въ своитѣ процеси, въ които се проявява и изявява Великата Реалностъ въ хиляди и милиони форми, свързани съ вътрешна връзка помежду си. Свѣтътъ въ своята цѣлокупностъ е непреривно цѣло и се раздѣля въ зависимостъ отъ нашитѣ сетива и степенята на съзнанието. И съ разширение на съзнанието тази прекъснатостъ на свѣтовния процесъ се унищожавя.

Този е пътятъ на Любовта, която обединява въ себе си всички свѣтове и се проявява, както въ тъй наречения „физически“, тъй и въ всички по-ефирни свѣтове като творческа сила, която носи въ себе си живота. И човѣкъ, който върви въ този пътъ, не е захласнатъ фантазгоръ, унесенъ въ нѣкакви фантастични миражи, но е реалистъ въ пълния смисълъ на думата. Той използва разумно всѣки потикъ на живота, използва разумно всички условия и блага, които му предлага животътъ. Той знае да цени и използва момента, и върши всѣко нѣщо на неговото време. Той знае смисъла на физическия животъ и го цени и използва много по-разумно отъ всички материалисти, за които той е единствената форма на животъ. Той осмисля и примирява всички

противоречия, разрешава всички мъжнотии, като дава и методи, какъ да се живѣе разумно въ физическия свѣтъ, за да може да реализира истинско и трайно щастие и да използва богатата и възможноститѣ, които животътъ му предлага. И хората на този мирогледъ обичатъ живота, но при тѣхъ животътъ е обоснованъ върху разумността въ Битието, а не върху слѣпия случай. И вследствие на това щастieto при него е нѣщо реално и постижимо, то е вече единъ резултатъ на живота, а не нѣщо извънъ живота. И Христосъ, който е най-великиятъ представителъ на този мирогладъ, казва: „Да дойде царството Ти на земята, както е и на небото.“

Този мирогледъ не е обоснованъ върху нѣкаква умствена спекулация, но е обоснованъ върху една реална и опитна наука, която има въ основата си учението на Христа, което е учението на великата любовъ, проявена въ всички свѣтове и която е носителка на всѣки животъ. Като говоря за християнството, разбирамъ учението на Любовта, която е вътрешната връзка между всички свѣтове, Любовта обединява свѣтоветѣ и е основа и гаранция за тѣхното единство. И нѣма кѣтче въ Битието, кѣдѣто да не бие нейниятъ пулсъ. Въ таквъ смисълъ разбирано християнството, то е онова учение, което проучава живота въ неговата цѣлокупность и намира вътрешната връзка и зависимостъ между всички явления и процеси въ живота и природата.

Днесъ човѣчеството преминава презъ една епоха, когато не се нуждае отъ никакви спекулативни философии, които може да сж имали своето мѣсто и стойностъ въ миналото. Днесъ човѣчеството се нуждае отъ една практическа въ пълния смисълъ на думата философия. Една философия, която да е синтезъ на теория и практика; една философия, въоръжена съ знание и методи за неговото приложение.

Такава философия ва нашето време представлява християнско-окултниятъ мирогледъ, който е освѣтлявалъ пътя на човѣчеството въ миналото, ще го освѣтява и за въ бждеще.

Б. Боевъ

Новитѣ форми на труда.

„Любовта предшества всички други прояви на човѣшката душа; тѣзи последнитѣ идатъ като нейнъ резултатъ.“

„Ние трѣбва да туримъ любовта като основа. Не да има законъ, който да ни застави да живѣемъ и да работимъ. Да туримъ любовта като импулсъ.“

„Работата е процесъ за освѣжаване. Работата е законъ, методъ и условия за подмладяване или за осмисляне на човѣшкия животъ.“

„У всѣкого одного отъ васъ да има едно свещено въру; това въру се отличава по това, че ще имашъ прекрасно разположение къмъ всички хора; като имашъ това въру, когато минешъ покрай едно цвѣтенце, ще го погалишъ, ще го помиришешъ, ще го полѣбешъ съ вода и ще си отминешъ.“

Учительтъ.

Какъ днешната форма на труда е придружена съ вътрешна мъка и горчивина! Човѣкъ днесъ се труди отъ нѣмай кжде, по неволя, и тая мисль трови живота му; при днешния начинъ на труда човѣкъ нѣма крила, той се усѣща угнетенъ, плѣненъ, лишенъ отъ свободата си. Защото днешниятъ трудъ е трудъ безъ любовь; въ него днешниятъ човѣкъ не влага душата си! А истинскиятъ трудъ е онзи, въ който човѣкъ влага най-скжпото, най-ценното, което излиза отъ светилището на душата му. А кога става това? Само когато любовта е импулсъ за труда му. Най-високата поезия въ живота е, когато свѣтлината на дълбокия вътрешенъ животъ озари външния.

Обстоятелството, че душата на днешния човѣкъ не участвува въ труда, унижава човѣшкото достоинство, понеже при този начинъ на трудъ човѣкъ не е душа, ценна сама по себе си, а машина, стока, само условие за произвеждане на стопански блага и нищо повече! По този начинъ всѣка душа живѣе въ затворъ и се чувствува нещастна. А колко лесно тя може да излѣзе вънъ на широки свѣтли простори! Стига да работи човѣкъ отъ любовь, безъ да чака нищо отъ своя братъ!

Днешниятъ животъ не е осмисленъ, понеже е механизиренъ. Защо всички се чувствуватъ днесъ нещастни, защо изпитватъ вътрешно недоволство, скърбъ за нѣщо незнайно, копнежъ къмъ нѣщо, което даже и сами не могатъ да опредѣлятъ? Това е онзи дълбокиятъ стремежъ на душата да се освободи, да се прояви, да излѣзе отъ тъмницата, въ която я е поставилъ механизираниятъ животъ! Тя иска да хвърли оковитѣ си и да се изяви съ своята красота, съ своята божественостъ! Дайте ѝ пжтъ да се прояви! Отстжпете всички съ благоговѣние предъ нейния стремежъ навънъ къмъ свобода и себепроява! Човѣкъ трѣбва да влѣзе въ живота на радостта! Той е толкозъ близъкъ до него! Стига да последва зова на душата си, която отъ вътре му говори да излѣзе отъ живота на гжсеницата и да влѣзе въ живота на пеперудата!

Днесъ всички, — и тѣзи, които работятъ, и тѣзи, на които работятъ, — сж роби на механизирания животъ. Всички сж въ вериги: едни видими, а други — невидими.

Ето защо всѣка наша дейность трѣбва да бжде одухотворена. Обаче това днесъ не е така. Физичната дейность трѣбва да бжде духовна дейность, висше духовно постижение, изразъ на духовнитѣ ни ценности. Инакъ трудътъ ще стане непоносимъ товаръ и тормозъ въ нашия животъ, и животътъ ни ще изгуби отъ своята красота, ще се обезцвѣти. А при новия начинъ на труда животътъ става радостенъ, пълненъ съ поезия. Изворътъ на красотата на живота е вътрѣшенъ, а не външенъ. Тогазъ човѣкъ ще бжде активенъ въ живота, а сега е пасивенъ. Човѣкъ при днешната форма на труда е колелце, винтъ въ огромната машина. той е обезличенъ и живѣе безрадостни, безцвѣтни дни. И като положи душата си, любовта въ труда, той ще влѣзе въ областта на радостта, той ще твори. той ще се подмлади. защото ще се свърже съ новъ изворъ на сили въ природата.

Новата форма на труда е най-естествениятъ начинъ на дейность. Самиятъ фактъ, че новиятъ начинъ на труда ни прави радостни и свободни, показва, че той е въ съгласие съ природнитѣ закони и съ нашата сжщина. Защо при старата форма на труда човѣкъ живѣе въ постоянни тревоги, безпокойствия и страхове? Защото подсъзнателно той чувствува, че е безъ опора, че е откъснатъ отъ цѣлото. А това показва, че такъвъ начинъ на дейность е отклонение отъ правилния пътъ. Стариятъ начинъ на труда прави човѣка винаги недоволенъ и несчастенъ. Това е езикътъ на природата. Съ това природата не иска ли да ни каже следното: „Не подпушвай силитѣ на душата си! Дай свободенъ ходъ на мощнитѣ извори, които искатъ да протечатъ презъ тебе! Въ тебе има нѣщо красиво, което е по-обширно отъ цѣлия видимъ свѣтъ, защото коренътъ на душата ти е въ Абсолютното. Прояви го. Работи като слънчевитѣ лъчи. Тѣ не чакатъ нищо за това, което правятъ за тебъ! Работи така, за да се разцвѣтишъ, да завържешъ и узрѣешъ!“

Днешниятъ животъ е тъй бездушенъ, че нѣмаме вече усѣтъ за труда, усилията, мжкитѣ, жъртвитѣ, страданията на онѣзи хиляди сжщества, които сж работили, за да приготвятъ онзи предметъ, който ние имаме сега въ ржката си!

Когато нѣкой изработи единъ предметъ съ безлюбие, той вече го покварява. По този начинъ старитѣ форми на труда внасятъ отрова въ нашата атмосфера. Това не показва ли, че днешната култура нѣма усѣтъ за онази дълбока вътрешна страна на живота, която само може да ни възвърне отново въ мира на радостта и красотата!

При стария начинъ на трудъ ние губимъ отъ идеитѣ си, отъ силитѣ си, това е животъ на изтощаване, на преждевременно остаряване. И това е една отъ дълбокитѣ причини на онѣзи признаци на израждане, които се забелѣзватъ въ днешната култура. По тая причина човѣкъ скоро се чувствува грохналъ, разочарованъ отъ живота; ако е проявявалъ признаци на животъ, прощава се съ идеалитѣ и трѣгва по отжпканитѣ пжтища. И къмъ какво друго може да доведе една дейность, отъ която е изключено възвишеното, божественото, което живѣе въ човѣка! По този начинъ ние разпъваме на кръстъ душата си,

Бога въ насъ! Сегашната форма на труда е непълна, повърхностна и и не засъга човѣшката сжщина. А когато любовта стане импулсъ на труда, интензивниятъ животъ ще дойде. Но за да стане това, трѣбва една вътрешна философия, ново разбиране на живота, правилна мисълъ. И тогазъ ще почнемъ да живѣемъ, и животътъ ще почне да се разкрива въ насъ. Защото истинскиятъ животъ, носи съ себе си разкриване на онѣзи заложби, които сж скрити въ душата. Какъ би могла тя да прояви сега заложбитъ си, които чакатъ съ вѣкове благоприятни условия? Какъ би могла сѣмката да се развие въ суха, студена, неплодна земя? Разбира се, че това не е възможно. Когато човѣкъ живѣе личния животъ, за себе си, тогазъ той се изолира отъ изобилния животъ, който е около него. А когато той тури въ основата новата форма на труда, тогазъ душата му е вече отворена за това течение на божественъ животъ и го приема въ себе си. Тогазъ душата получава храна, животъ, потици отъ цѣлия космосъ! Ето защо новата форма на труда дава онѣзи благоприятни условия, при които всички болести изчезватъ. Какъ може да остане нѣкое болезнено състояние при онзи изобиленъ животъ, чийто мощни извори се отварятъ въ душата? Тогазъ нови идеи, нови чувства, нови стремежи нахлуватъ въ насъ; такъвъ човѣкъ проявява творчество, дарби въ всѣка областъ; математикътъ става по-даровитъ, музикантътъ — сжщо и пр.; подтиква се нашето развитие, и се измѣнява нашата организация. Когато човѣкъ въ основитъ на труда тури любовта, той става по-възприемчивъ къмъ онова, което му говорятъ цвѣтата, трѣвитъ, кристалитъ, изворитъ; цѣлата природа оживѣва за него. Като казвамъ, че всички болести изчезватъ, разбирамъ болестъ въ широка смисълъ на думата. Не само всѣко нарушение на хармонията въ тѣлото е болестъ, но и всѣка дисхармония въ мисълта, чувството или волята, всѣко тѣхно отклонение отъ великитъ природни закони е вече болезнено състояние! Когато любовта стане импулсъ на труда, тѣзи болезнени състояния изчезватъ, тъй както слънчевитъ лъчи всичко прецистватъ и обновяватъ. Ето тайната на подмладяването.

Красивъ е онзи моментъ, когато извършишъ нѣщо, макаръ и най-малкото, отъ любовъ къмъ нѣкого, безъ да чакашъ възнаграждение, заплата за труда си. Въ този моментъ небето се проявява на земята; тогазъ божествениятъ и ангелскиятъ свѣтове сж се допрѣли до земята; тритъ свѣта: божествениятъ, ангелскиятъ и физическиятъ сж се слѣли въ едно. Този моментъ е свещенъ: тогазъ ангелитъ се спиратъ въ своята дейность и поглеждатъ съ свещено чувство къмъ земята! Защото тукъ долу тогазъ става нѣщо велико: Богъ се проявява, Богъ присжтствува въ този моментъ. А тамъ дѣто Богъ присжтствува, пустинитъ се превръщатъ въ плодни градини, въ безводнитъ мѣста протичатъ извори, болнитъ оздравѣватъ, мъртвитъ възкръсватъ, старитъ се подмладяватъ, глупавитъ ставатъ умни, бездарнитъ ставатъ даровити, слабитъ ставатъ силни и лошитъ ставатъ добри!

Опитай се да направишъ нѣщо нѣкому по новия начинъ, и ти ще събудишъ душата му! Ти ще раздрусашъ всичкитъ му стари идеи, вѣрвания, съ които е живѣлъ! Той ще долови тогазъ нежния зефиръ на вечната пролѣтъ, който иде отъ върховетъ на „Химаватъ“! И ще се раззелениятъ сухитъ до тогазъ полета на душата му и ще се покриятъ

съ благоуханни цвѣта и красиви плодове! Той въ този моментъ ще почувствува лѣха отъ Абсолютното, Неизреченото, отъ Вечното и ще се преобрази!

Щастието не е нѣщо външно, но вътрешно. То произтича отъ даване ходъ на Възвишеното, Разумното въ насъ да се прояви. А това става при новитѣ форми на труда!

Всѣка човѣшка постѣпка не е нѣщо изолирано, откъснато отъ всеобщия животъ; тя е свързана съ живота на другитѣ. Когато извършишъ лоша постѣпка, ти вече насърчавашъ другъ нѣкой да извърши сжщата постѣпка или даже по-лоша, понеже съ това ти вече изпращашъ извѣстни течения въ пространството. Сжщо така ако извършишъ добра постѣпка, ти вече насърчавашъ добритѣ постѣпки на другитѣ, укрепявашъ всички добри стремежи, мисли и чувства у хората, давашъ имъ храна. Ето защо човѣка при новия начинъ на труда, колкото и малка да е постѣпката му, съдействува до извѣстна степенъ за развитието на цѣлото човѣчество. Но това влияние се простира не само върху хората, но и върху другитѣ царства: растително и животинско. По този начинъ ние помагаме за еволюцията имъ. Нашитѣ мисли и чувства влияятъ на околнитѣ ни сжщества. Ето защо, съ нашето повдигане се повдигатъ и тѣ.

Съ новия начинъ на труда дейността ни ще се приближава до дейността на сжществата, които сж по-горни отъ насъ. Величието на тѣхната култура по благородство, чистота и разумностъ надминава това, което човѣкъ може да си предположи. Така постепенно ние се освобождаваме отъ онѣзи полуживотински елементи, съ които е примѣсена нашата култура. Идеалътъ е да работимъ както Разумното, Първичната Причина работи.

Чрезъ новата форма на труда ще изчезнатъ преградитѣ между душитѣ. Като обичашъ нѣкого, ти го познавашъ. Защо трѣбва да обичашъ нѣкого, за да го познавашъ? Защото когато не го обичашъ, ти виждашъ у него само външното, праха по дрехитѣ му, а когато го обикнешъ, очитѣ ти се отварятъ, свѣтлината те озарява и ставашъ способенъ да виждашъ красивото въ него. Стариятъ начинъ на труда туря искусствени прегради между душитѣ, внася чувството на отдѣлност, отдалечава хората единъ отъ други. Това е въ противоречие съ истината за единството. И тогазъ какво може да докара такъвъ начинъ на труда, който е въ противоречие съ природнитѣ закони, освенъ развалини и пепель! Именно това виждаме днесъ! При новия начинъ на труда човѣкъ влага най-цѣнното отъ себе си въ постѣпкитѣ си и не чака нищо, нито благодарностъ, нито признателностъ. Защо? Защото ще счита за привилегия да разкрие съкровищата, които сж вътре въ него, ще счита за велика радостъ да направи и най-малкото нѣщо на онѣзи, които обича!

Ако погледнемъ днешния животъ, ще видимъ, че на всѣкжде се забелѣзватъ признаци за раждане на космическото съзнание, т. е. човѣкъ все повече и повече съзнава връзкитѣ си съ Цѣлото. Новата форма на труда ще дойде, понеже е въ връзка съ зазоряването на космическото съзнание. Новата форма на труда и космическото съзнание ще опредѣлятъ характера на новия животъ, който иде.

Чрез новата форма на труда ще се разреши и социалният въпрос; всички въпроси, които изглеждат неразрешими, мъчни, заплетени, ще се разрешат. И не само това. Но това е и единичният начин за тяхното разрешение. Всички други начини за разрешение, които сж механически, тѣ сж палиятиви, и въ края на краищата ще докарат нови противоречия, нови мъчности, и тогаз пакъ чрез нови горчиви опитности ще дойдемъ до истинското разрешение на въпроса.

А. Томовъ

Християнство и економически отношения.

Духът на онова учение, което нѣкога проповѣдваше Исусъ, е толкова недвусмисленъ и ясенъ, че може да бѣде разбранъ и почувствуванъ отъ всѣки, който има добрата воля за това. Самиятъ животъ на Исуса, освѣтъ това, животъ-подвигъ и най-велика жертва, е и най-красноречивото обяснение на това учение. Исусъ проповѣдваше най-безкористната активна любовъ къмъ Бога и къмъ ближния; това за него значеше една и сѣща любовъ („Гладенъ бѣхъ и не ме нахранихте, жаденъ бѣхъ и не ме напоихте, въ тъмница бѣхъ и не ме посетихте“ — казва неговиятъ Богъ на грѣшниците). Въ своето служене на ближния Исусъ даде най-много, каквото може да се даде за тия, които човѣкъ обича — „положи живота си“ за тѣхъ. Учението на Исуса нѣма нищо общо съ каквито и да сж обрядности и външни форми; то издига като най-важно нѣщо: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичката си душа, съ всичкитѣ си сили и ближния като себе си“; то иска поклонение на Бога „въ духъ и истина“ и поставя надъ всичко изпълнението на волята Божия, а тая воля е: любовъ, правда, братство, миръ.

Приемането и следването на това учение не може да значи нищо друго, освенъ неговото прилагане. Това прилагане трѣбва да намѣри изразъ преди всичко въ отношенията между хората и на първо мѣсто въ ония социални отношения, които сж основата на всѣка обществена организация, а именно — въ тѣй нареченитѣ економически, трудови и производствени отношения, или въ ония отношения, които се установяватъ между хората въ свръзка съ добиването на нуждитѣ за обществото блага и тѣхното разпредѣление. „Приемането“ на Христовото учение би значило, следователно, установяването на християнски трудови, производствени и размѣнни отношения, отношения на истинска любовъ, истинско братство, на абсолютна правда.

Тѣй именно разбираха първитѣ християни учението на Исуса и тѣ се опитаха да го осъществятъ въ живота, да го приложатъ, като основаваха християнски комуни, въ които нѣмаше частна собственост, а „всичко имаха общо“. Това бѣ зараждането на новия животъ, който идѣше озаренъ съ велика любовъ къмъ всичко живо, носейки на свѣта маслиното клонче на правдата, братството и мира. Но животинското въ човѣка и главно, социално организираното животинство, бѣ още

много мощно, сурово и непоклатимо, за да разбере и „приеме“ ново, което Христовото учение носеше. Опитът на първите християни да изпълнят волята Божия и да приложат напълно учението на Божествения Учитель напълно се провали.

Това проваляне означаваше и едно ново разпятие, не вече на Исуса, а на неговото учение. На Голгота сѣкашъ бѣ символизирано, какъ човѣцитѣ и народитѣ ще посрещнатъ и какъ ще „приложатъ“ самото учение Христово. Най-важната работа въ това ново разпятие извършиха пакъ „книжницитѣ и фарисеитѣ“ — сервилнитѣ слуги на робовладѣлцитѣ, после на феодалитѣ-помѣщици и на всички силни на деня; тѣ въ качеството си на „представители“ и пълномощници на Христа, „разтълкуваха“ и „обясниха“ Христовото учение съгласно „нуждитѣ на времето“, „пригодиха го“ къмъ „уровена на маситѣ“. Тѣ обясниха, че християнството съвсемъ не засега робството, нито крепостничеството; че то не пречи, щото болшинството отъ хората да бждатъ поставени по-долу отъ животнитѣ, експлоатирани и даже продавани като всѣка друга стока. Тѣ обясниха още, че сиромашията е отъ Бога, че всѣка власт е сѣщо отъ Бога и че въ търпение и безропотно понасяне на всѣка социална неправда е великата мѣдростъ на живота, която води къмъ блаженство въ Царството Небесно. Изповѣдането на Христовото учение се превърна въ „вѣрване“, въ приемане и повтаряне на разни догми.

Историята ни сочи, че винаги тия, които сж упражнявали социалната неправда и социалното насилие, сж чувствували най-голѣма необходимостъ да се сдобиятъ съ благословението на религията, да добиятъ чрезъ нея за тази неправда и това насилие вишата, божествена санкция и по тоя начинъ да използватъ религията като най-могъщо духовно средство за закрѣпване, разширение и увѣковѣчаване на своитѣ економически привилегии. Въ това економически силнитѣ винаги сж успѣвали, като сж подхвърляли съ най-щедрa ржка на вишитѣ представители на религията всички грѣшни блага и съблазни на Мамона. Въ края на краищата винаги официалната религия е изпъквала въ социалнитѣ борби като най-вѣрна съюзница на економически силнитѣ, привилегированитѣ и паразитнитѣ обществени класи и като най-мощенъ факторъ за поддържане на ония отношения на социална неправда и подтисничество, които сж отрицание не само на всѣка божественостъ, но и на елементарната човѣчностъ: робство, ограбването на човѣшкия трудъ по всевъзможни начини, унижението и потисничеството.

Такава е историческата роля на официалното християнство. Следъ като бѣ дълги вѣкове опора на робовладѣлството, то дойде да даде следъ това всичкото свое сѣдействие на феодализма и крепостничеството. Самитѣ виши представители на черквата, както и отдѣлни ордени, черкви и манастири се превърнаха въ голѣми помѣщици, притежатели на грамадни земи, обработвани отъ прикрепени къмъ тѣхъ, превърнати въ собственост селяни, продавани и подарявани заедно съ земята. Тѣкмо благодарение на робския незаплатенъ трудъ на тия селяни, можеше господствующата класа на феодалитѣ-помѣщици и на самото више духовенство, заедно съ монашеството да влачи едно грѣшно паразитно съществуване.

Въ най-ново време работитѣ външно твърде много сж се измѣнили, но сжщината е останала почти непромѣнена — робството и паразитизмътъ, макаръ и въ нова форма, наново процъвтватъ и то при пълното благословение и съдействие на официалнитѣ черкови. Днесъ въ ерата на капитализма на сцената имаме други класи. Характерното за капиталистическото общество е, че въ всички области на производството доминира и все повече се прилага машината. Машинната техника е реализирала грамадни успѣхи; човѣшкиятъ трудъ благодарение на тази техника е станалъ стократно по-производителенъ. Но машината не е донесла още на човѣчеството нито онова благополучие, нито оная свобода, които би могла, при разумно използване, да донесе. Машината е днесъ средство не за подобрене живота на хората и създаване на нуждитѣ тѣмъ блага, а за експлоатиране на ония хора, които пакъ тя, поради своето превъзходство предъ дребнитѣ и примитивни средства за производство, е направила безимотни и безработни. Не къмъ общо намаление на работното време и общо благополучие води нейното усъвършенствуване, а къмъ увеличение на безработнитѣ, обезценяване на труда изобщо и възрастване мизерията на работнитѣ маси. Не блага произвежда днесъ машината, а „стоки“, т. е. продукти, които сж предназначени не да задоволятъ насжщнитѣ нужди на народа, а да реализиратъ печалби за фабриканта, акционеря, търговеца. Тия стоки, за да постигнатъ своето предназначение, трѣбва да бждатъ произведени най-ефтино, т. е., трудътъ на работника-производител трѣбва да бжде само отчасти заплатенъ, а отъ друга страна тѣ трѣбва да бждатъ продадени най-сжжло, изнесени въ чужбина, въ близки и далечни страни, безъ огледъ на нуждитѣ на мѣстното население, чиято „консумативна способностъ“, поради самата капиталистическа експлоатация, много чувствително намалява. Навсѣкжде модерното производство се утвърдява и развива по единъ и сжщъ пжтъ, Неговитѣ първи стжпки означаватъ „замиране“ на дребното производство — занаятчийско и земледѣлско, масово пролетаризиране на дребнитѣ собственици, създаване на „гладна армия“ отъ безработни, т. е. хора, които да смятатъ за голѣмо благо възможността да получатъ отъ индустриалеца срещу непосиленъ трудъ една осжждна надница. Създава се значи едно идеално положение за печалби, при което гладнитѣ се надпреварватъ все по-ефтино да предлагатъ своя трудъ — единствената тѣхна „свещена собственостъ“ и единственото средство за сжществуване. По тоя пжтъ главно на експлоатиране разоренитѣ и гладнитѣ въ самитѣ индустриални страни, придружено съ едно ограбване и дезорганизиране стопанския животъ на колониалнитѣ и изостанали народи, израстна и възможна модерната индустрия въ Европа и Америка, създаде се класата на голѣмитѣ индустриалци, банкери, спекуланти, оформи се и модернизира новата индустриална поземлена аристокрация, или съ други думи създаде се силата и могществото на тѣй наречената едра буржуазия, която днесъ диктува своитѣ интереси въ всички области на живота и дава тонъ на цѣлата човѣшка култура. Тѣй се оформиха двата грамадни полюса въ социалния и политически животъ — полюса на притежателитѣ на голѣмитѣ и модернитѣ средства за производство, на грамаднитѣ богатства, на лудото пиление на средства, на паразитизма и моралното

издребняване и оскотяване отъ бездѣлие и излишества, и полюса на лишението отъ всѣка собственостъ, гладните и експлоатирани, онеправданите и озлобени, израждащите се отъ прекомѣрна работа и прекомѣрна мизерия. Между тия два полюса е сѣщо тъй страдащата, експлоатираната по разни пѣтища, обществена срѣда на междинните социални слоеве и на първо мѣсто на дребните собственици — занаятчи и земледѣлци.

„Родната индустрия“ е най-голѣмата грижа на всѣка капиталистическа държава. Но тя се цѣни и развива само като привилегия на една незначителна по брой класа и като средство на тая класа за експлоатиране на работните маси и за увеличаване грамадните нейни приходи. Най-ревностно охраняваната свобода въ днешното капиталистическо общество, това е свободата на капиталистическата експлоатация, свободата на спекулата, на широкото „законно“ ограбване на народните маси. Тая свобода е гарантирана съ това, че тъкмо голѣмата капиталистическа собственостъ, която руши и поглъща дребната народна собственостъ и расте главно отъ ограбването на едничката собственостъ на работника — неговата жизнена сила, неговия трудъ, тъкмо тя е фактически въ положението на „свещена и неприкосновена“ и тъкмо за нейното охраняване и нейната най-широка свобода не се подбиратъ никакви средства, турятъ се въ действие най-свирѣпитѣ закони, държатъ се цѣли народи подъ грозно подтисничество, водятъ се най-ужасни граждански и международни войни, проливатъ се потоци отъ кърви. Всички голѣми войни въ новата история на цивилизацията свѣтъ сѣ войни за смазване економическата сила (индустрия и търговия) на съседа-конкурентъ, за завладяване на неговите пазари, за разширение терена на економическата и търговска експлоатация. Цѣлата западна и американска цивилизация почива на една паразитна основа и е изградена не само върху експлоатацията на мѣстните работни маси, но и върху мизерията, адските страдания на изостаналите и главно на колониалните народи. Тъкмо тия народи имаха щастието да опитатъ добре и да си създадѣтъ точна представа за цивилизацията на „християнска“ Европа и Америка. Думите на Ганди, че духътъ на днешна Европа е духъ не на Бога, а на Сатаната, изразяватъ напълно опита и схващанията на тия народи и показватъ, че тѣ сѣ разбрали добре тоя духъ.

Официалните черкови и днесъ, както и при най-грозните социални неправди и най-грозните подтисничества отъ страна на економически силните въ предвечерието на голѣмата френска революция, сѣ безрезервно и решително на страната на тия, които упражняватъ неправдата и подтисничеството. Тѣ не само нѣматъ нищо противъ „богоустановените“ порядки, благодарение на които днесъ въ Европа и Америка повече отъ 15 милиона хора сѣ лишени отъ най-нашщното условие да прехранватъ себе си и семействата си — отъ възможностъ да работятъ; стотици милиони живѣятъ въ мизерия и израждане; други стотици милиони се самоизтрѣбватъ въ най-жестоки граждански войни и цѣлиятъ свѣтъ е превърнатъ въ една грозна звѣрилница, кждето човѣкъ за човѣка е нѣщо много по-лошо отъ звѣрь (защото звѣровете не унищожаватъ подобните си) и кждето се разгарятъ най-непри-

миримитѣ социални антагонизми и умрази, подготвятъ се неизбежни революции и нови ужасни войни, но сжщитѣ тия официални църкви сж и едни отъ най-отявленитѣ и яростни противници на всички ония, които се борятъ за социална правда, за човѣчностъ, за миръ, за истинско християнство въ живота.

Както въ време на предвечерието на голѣмата френска революция, тъй и днесъ, най-отявленитѣ и смѣли борци за човѣчностъ и социална правда, за свободи, които не носятъ експлоатация, робство и унижение на ближния, а общо благополучие и добруване, сж именно анатемосванитѣ отъ амвонитѣ, обезвѣренитѣ, безбожницитѣ. Народнитѣ маси, виждащи тая странна картина, правятъ своитѣ заключения за ролята на официалната църква и за религията изобщо и виждайки мнимитѣ представители на Бога, на Христа и проповѣдваното отъ него учение на любовта на страната на най-грозната социална неправда, на подтисничеството и войната, тѣ отвръщатъ глава отъ всѣка религия изобщо. Отъ тукъ това широко обезвѣряване на народнитѣ маси въ всички страни, кждето капиталистическата експлоатация се шири, и тѣхното преминаване на страната на революционното и борческо безбожничество.

Като сочимъ обаче най-голѣмия грѣхъ въ днешно време на официалнитѣ религии отъ всички сортове и подразделения, ние съвсемъ не желаемъ да изправяме „гърбицата на гърбавия.“ Това съвсемъ не е нито наша грижа, нито наша работа. Нашата целъ е да посочимъ главно, какво трѣбва да бжде отношението по-голѣмитѣ социални въпроси на ония духовни движения, които сж носители на истинското Христово учение. Онова „най-малко“, което на тѣхъ се налага, то е да кажатъ високо истината на свѣта и народнитѣ маси; да дадатъ да се разбере, че Христовото учение нѣма нищо общо съ никаква капиталистическа експлоатация, както нѣмаше нищо общо съ робството и крѣпостничеството; че то е учение за пълно, фактическо братство между хората и народитѣ, което изключва всички форми на експлоатацията, робството и насилието; че то вижда въ хората само равноцѣнни и еднакво любими Богу негови деца; че всички хора идатъ на свѣта съ равни права за всестранно развитие и че всички привилегии, които имъ преграждатъ пътя къмъ това развитие, не сж нищо друго освенъ едно изобретение на животинското и нишето въ човѣка, което трѣбва да бжде отречено отъ хората на правдата и любовта и преодолено.

По тоя начинъ само истинскитѣ Христови последователи ще отхвърлятъ отъ себе си оня дѣлъ отъ отговорностъ по отношение обезвѣряването на народнитѣ маси, който би падналъ неминуемо и върху тѣхъ при едно съвършено пасивно отнасяне къмъ въпроса, и тая отговорностъ ще остане да тежи изключително върху истинскитѣ виновници — официалнитѣ религии и църкви. Тѣй ще се създаде у народната маса върното убѣждение, че истинското християнство нѣма нищо общо съ социалната неправда, че то нѣма нищо общо и съ официалнитѣ религии и църкви, че християнскиятъ Богъ не е Богъ на насилието и неправдата, а Богъ на братството, Богъ на любовта, която носи радостъ и щастие за всички.

Сентъ-Ивъ-Д'Алвейдъръ.

(Кратъкъ животописъ и произведения).

Между виднитѣ френски окултисти на 19 вѣкъ и началото на 20. вѣкъ Сентъ-Ивъ-Д'Алвейдъръ заема особено мѣсто по оригиналността и цѣнността на своитѣ идеи и тѣхната важность при строителството на новата култура. Неговитѣ идеи посочватъ нови пѣтища, нови хоризонти и възможности.

Роденъ е на 28. мартъ 1842. година въ единъ часа сутринята въ Парижъ. Като младежъ следвалъ въ лицея въ Метре. Следванетоъ въ този лицей е важенъ периодъ въ живота му и е имало грамадно влияние върху посоката на цѣлата му по-нататъшна дейность. Това следване е важно главно поради дълбокото, благотворното влияние, което е упражнилъ върху него учителятъ Мецъ, който може да се нарече истински неговъ духовенъ баща. Съ своитѣ разгосори, идеи, поетици, насърчения и посочване пѣтя къмъ идейното, чистото, възвишеното Мецъ е разпалилъ, съживилъ красивитѣ заложби на Сентъ-Ивъ. Този примѣръ ни показва, отъ какво грамадно значение е, когато подрастващиятъ човѣкъ има щастието да вижда около себе си идейни, чисти, благородни души, които съ своята любовъ и идейность да подхранятъ възвишеното, божественото у младежа, за да може той после да стане единъ отъ работниците на новото. Следъ завършването на лицей Сентъ-Ивъ постѣпва въ морско медицинско училище, но поради заболѣване го напуска и се заселва на островъ Джереай, мѣсто на политическитѣ емигранти презъ време на втората империя. Мецъ му препорѣчва да чете Фабръ Д'Оливе, единъ отъ дълбокитѣ френски окултисти, който е особено извѣстенъ съ книгата си „Въстановениятъ еврейски езикъ“, въ която той разглежда първитѣ десетъ глави отъ „Битието“. Сентъ-Ивъ съ жаръ и вътрешно прозрение чете Фабръ Д'Оливе и у него е вече запаленъ онзи стремежъ къмъ дълбоката мъдрость на великата божествена наука. Следъ френско-пруската война въ 1870/71 година той се прибира въ Парижъ и постѣпва на служба въ едно министерство, но по това време той преживѣва редъ нещастия: майка му, братъ му, духовниятъ му ръководителъ Мецъ се преселватъ отвъдъ. Това сж най-мрачнитѣ може би моменти отъ живота му. Голѣма скѣрбъ го обзема. Той е въ пълна самота. Но въ тѣзи страдания у него се ражда разбиране на страдаиията на човѣчеството, любовъ къмъ всички страждущи. Презъ шестътѣхъ години прекарани въ министерството той е трѣбвало да преглежда английскитѣ, провинциялнитѣ и парижки вѣстници. И тогазъ мисълта му е могла да вникне въ пустотата вънъ и вътре на епохата и въ неспособността на неговата епоха да се справи съ мъжнотиитѣ на времето. Самотата, въ която прекарвалъ, се нарушавала отъ посѣщение на два-три салона, въ които кипѣлъ интензивенъ идеенъ животъ, интересъ къмъ научни и нравствени въпроси. Следъ брака си съ графиня Келлеръ той напуска службата си и се предава изключително на окултни изследвания и литературна дейность.

Тогазъ вече почватъ да следватъ едно следъ друго неговитѣ важни съчинения. Въ 1882 излизатъ „Мисията на господаритѣ“

и „Сегашната мисия на работниците“. Въ 1884 г. излиза „Мисията на евреите“. Въ последната книга той разглежда отъ окултно гледище хода на човѣшката история, а въ първитѣ две вече нахвърля контуритѣ на онѣзи принципи, които после образуватъ неговата теория за синархията. Въ 1887 г. излиза „Мисията на Франция или истинската Франция“, въ която пакъ зачеква въпроса за синархията. Въ 1890 г. публикува: „Жана Д'Аркъ“.

Но истинскиятъ му успѣхъ иде отъ съвсемъ друго мѣсто. Книгата му „Мисията на евреите“ проникнала до най-скрититѣ убѣжища въ Индия и тамъ била оценена както трѣбва. Тогазъ единъ Гуру-Пандитъ го посѣщава въ Парижъ въ 1894 година и прекарва много мѣсеци при него, допълва неговитѣ вече доста обширни знания, като го посветява въ дълбокитѣ истини на великата божествена наука. Тази нова свѣтлина не измѣнява неговия мирогледъ, но го разширява въ голѣма степенъ. Той вече притежавалъ езотеричната наука, единичниятъ и висшиятъ изворъ на всички други науки. Той самъ посѣщава Агартта, която описва въ книгата „Мисията на Индия“. Това е мѣстото, дето живѣятъ по-напредналитѣ братя на човѣчеството и взематъ живо участие въ напредъка на човѣчеството. Животътъ на великитѣ гении на човѣчеството, на великитѣ души, които сж цвѣтътъ на човѣчеството, представлява служене на своитѣ братя. Отъ тѣхъ идатъ велики импулси за повдигането на човѣчеството. Отъ тѣхния мощенъ центъръ сж излѣзли благотворни струи, които сж давали тласкъ на културата. Въ „Мисията на Индия“ Сентъ-Ивъ говори за Агартта, която е неизвѣстна на официалната наука, нѣкъде въ неизвѣстна частъ на земята, дето живѣятъ напреднали души.

Сентъ-Ивъ пише и други произведения следъ това. Презъ 1909 г. се преселва отвъдъ. Въ 1910 г. ученицитѣ му издаватъ „Мисията на Индия“. Следъ това по ръкописитѣ му неговитѣ ученици издаватъ макаръ и въ незавършенъ видъ капиталното му съчинение „Археометъръ“ който увѣнчава неговата плодотворна дейность. Въ „Археометра“ той разглежда вътрешната връзка между тонъ, форма, число, цвѣтъ и идея и възъ основа на това той туря основитѣ на окултната архитектура. И тогазъ може да се построи здание, която да представлява кристализирана музика, кристализирана идея и чрезъ своитѣ вибрации да достава благоприятни условия за нашата дейность и повдигане.

G. Nordmann

Сърдцето.

Азъ нося въ гърдитѣ си едно сърдце и чувствувамъ, че то иска да пѣе заедно съ музиката на ранната утринъ, да приглася на слънцето, да тръпне въ мълчаливото тържество на звездната нощъ.

Когато върша своята дневна работа, сърдцето ми мълчи, защото тя е чужда нему.

Азъ винаги страдамъ, когато трѣбва да върша друго отъ онова, по което копнѣе моето сърдце. То има свой езикъ, свои пѣсни, свой пжтъ. То ме вика следъ себе си и ми говори въ часоветѣ, когато съмъ самотенъ.

Колчемъ съмъ се опитвалъ да извикамъ изъ неговитѣ струни други пѣсни, извънъ тия, които то желае, азъ съмъ страдалъ, плакалъ съмъ и презъ тия дни синевината на небето не ми се е усмихвала.

Разбирамъ, че моето сърдце долавя по-лесно отъ моя разумъ словата отъ пѣсенъта на утрото, шепнението въ ромона на дъжда, провикването на ранобуднитѣ птици.

Разбирамъ, че сърдцето ми е подарено отъ Него — отъ великия Господаръ на свѣтоветѣ и то ме учи да слушамъ презъ него мелодиитѣ на кротката Му ржка.

Въ дни, когато азъ слушамъ въ сърдцето си тая мелодия, когато тръгна по пжтекитѣ, които показва, тогава то ликува, радва се, небето ми се вижда по-синьо, гласътъ и провикването на птицитѣ като познатъ приятелски зовъ, а седемътѣ багри въ капкитѣ на росата като седемъ милувки, които докосватъ душата ми.

Онова, което разумътъ тълми съ дни и години, сърдцето ми го знае въ мигъ, то различава по-лесно, по-ясно вижда, и би ме учило по-добре, стига да знаехъ и да можахъ всѣкога да чувамъ неговня гласъ.

Азъ имамъ сърдце, което познава четиритѣ годишни времена, седемътѣ тайни на свѣта. То е мое тогава, когато азъ го слушамъ, защото колчемъ искамъ да засвира на неговитѣ струни друга мелодия, вѣнъ отъ пѣснитѣ за Великия Господаръ на свѣтоветѣ, то ридае, мжчи се и плаче заедно съ разплаканото, тжжно небе на тоя день.

Азъ знамъ, че ще стана господаръ на своето сърдце въ деня, когато го подаря за винаги на неговия Господаръ.

Т.

С Т Ж П К И.

Името Ти е Любовь.

Въ лжчезарна утриня Те срещнахъ. Твоятъ царственъ ходъ ме прикова. Азъ тръгнахъ следъ Тебе. — Въ мигъ, стжпкитъ ми станаха твърди, погледътъ просвѣтна. Обидно свѣтлина нахлу въ моя умъ, обилно топлина разшири сърдце ми. Твоята усмивка докосваше всичко. Отъ камъчето малко до адепта чакъ, Тебъ сторваха пжтъ.

Ти пробуди, насърдчи, повдигна. Ти Единниятъ.

Името Ти е Любовь.

*

Обичамъ Те, о първи лжчъ на любовта. Ти пръвъ докосна заледената ми душа. Ти пръвъ влѣ въ нея еликсира на живота. Ти пръвъ посади тамъ тритъ чудодейни семенца, най-ценната украса на моята градина: Любовь, Наука, Работа. И днесъ, когато съмъ при тѣхъ, когато изпитвамъ наслада, отъ което и да е отъ тѣхъ, азъ издигамъ бладарствено ржце къмъ Тебе, о първи лжчъ на Любовта! Обичамъ Те!

*

Ти ме научи на великото искусство да обичамъ! За Тебе ми говорятъ камъчето и разноцвѣтнитъ пеперудки, цвѣтята и звезднтъ. Всичко, до което погледътъ се докосне, ми шепне за Тебе. Ти ми показва красотата, простора! Моята отплата къмъ Тебе е моята Любовь.

*

Щастлива съмъ азъ. Ти, Любовь, ме роди.

Въ недрата на земята стенехъ азъ. Мракъ и пустота менъ дебнѣха отведъ. Катъ мечъ смъртъта висѣше върху мене.

Ти ме роди. Предвестникъ прати Ти при менъ. — Смъртъта отстжпи въ безпредѣла — мракътъ се превърна въ свѣтлина.

Щастлива съмъ азъ. Ти, Любовь, ме роди.

*

Ти, Любовь, си пѣсень. — Най-хубавата пѣсень, долитнала до моя слухъ. Възраждашъ Ти душата, затоплювашъ сърцето на всѣки, кой срещне Те въ своя пжтъ.

Ти, Любовь, си пѣсень! — Най-хубавата пѣсень, долитнала до моя слухъ!

Ив. Изворски

Думи на пророка.

Когато Той се яви между насъ и начена да говори за любовта, която е Богъ, словото му бѣше музика, за която жадуваха сърдцата ни, и свѣтлина, която дирѣха умоветѣ ни. Затова всички ние, които обичахме свѣтлината и музиката, трѣгнахме следъ Него.

Планината бѣше окичена съ своитѣ пролѣтни украшения, когато Той ни заведе при седемтѣ свещени езера и захвана да говори за великитѣ добродѣтели, които се раждатъ отъ любовта, която е Богъ, и за красивия животъ на онѣзи, които носятъ тѣзи добродѣтели.

Единъ отъ насъ Го запита: „Какво нѣщо е доброто, което ражда любовта? Какъ може да се познае то и какъ да прави човѣкъ добро“? Той погледна слънцето и бистритѣ води на езерата и каза: „Каквото е плода за плодното дърво, такова е доброто за живота на човѣка. Както се познаватъ качества и благата на плодетѣ отъ онѣзи, на които служатъ за храна, така и доброто се познава отъ тѣзи, на които е направено. А който иска да се научи, какъ да прави съвършеното добро, нека да гледа, какъ правятъ това свѣтлината на слънцето и водитѣ на изворитѣ“.

Една утринъ всѣки отъ насъ се пробуди съ копнежитѣ си да види слънцето, което непрерывно твори блага за всички сжщества, които живѣятъ на земята, и всѣки отъ насъ отиваше съ радостта си да го посрещне. И когато слънцето изгрѣ, пророкътъ, който ни водѣше, каза: „Има ли нѣщо, което да помрачи блѣсъка на слънцето и то да престане вече да свѣти? Или какво може да опетни свѣтлината на слънцето, че да остане на нея петно и да не може да се очисти? Като слънцето сж свѣтли умоветѣ на онѣзи, които познаватъ Бога — любовъ и като свѣтлината сж тѣхнитѣ мисли. Като водитѣ на океана е голѣма радостта въ сърдцата имъ, и нищо не може да я размѣти.“

Веднѣжъ при насъ дойде една млада жена, чийто животъ бѣше разбитъ отъ скърбъ и въ отчаянието си тя не искаше вече да живѣе: единственото ѣ дете бѣше грабнато отъ смъртта. Никой отъ насъ не можеше да я утеши, но всички ѣ посочихме Този, който познаваше скърбитѣ и страданията на хората и който ни утешава, когато сме въ скърбъ. Младата жена се приближи при Него и като се облѣ въ съзи, извика: „Учителю, моятъ животъ е вече безсмисленъ, защото смъртта грабна детето ми, въ което виждахъ всичката радостъ, свѣтлината, красивото въ живота и щастieto. Какво ми остава сега да правя?“

„Сега трѣбва да се научишъ да възлюбишъ всички сжщества, на които Богъ е далъ животъ и които сжщо като тебе дирятъ щастieto. Любовта ти тогава ще бѣде толкова голѣма, че и смъртта ще победишъ и нищо вече не ще е въ състояние да ти причини скърбъ.“ Така рече този, който познава любовта, която е Богъ.

Младата жена наведе глава и се замисли.

Боянъ Магътъ

Свещената рѣка.

Петнадесета картина отъ лирико-драматичната поема
„ВѢЧНИЯТЪ ПЖТНИКЪ.“

На брѣга на рѣката трикуполень храмъ. Предъ храма хилядолѣтенъ джбъ. Подъ джба мраморна скамейка. Седятъ и разговарятъ тримата мждреци-близнаци: Десимиръ, Десиславъ и Десирадъ. Около тѣхъ въ полугржгъ стоятъ ученицитѣ имъ съ ржце на гърди и смирено ги слушатъ. Чува се ромонътъ на рѣката.

Десимиръ: Не би могло отъ тукъ до Вѣчний градъ
да се пресмѣтне колко дни е пжтя.
А знай се, следъ голѣмия превратъ,
князь Властимиръ къмъ насъ се е запжтилъ.
Не е ли вече време да пристигне?

Десирадъ: Каква ли стига въ пжтя не застига,
Каква ли срѣща пжтника не срѣща?
Единъ измине въ день съ водачи вещи,
а три дни другъ по сжщи пжть се лута.
Единъ — несгодитѣ крила му даватъ,
проклина, спира другъ въ умора люта.

Десиславъ: Но най-подире, за небесна слава,
кой съ воля, кой съ неволя — бързо, бавно —
пристига всѣки. Ето че отдавна
съ добре дошелъ сж поздравили Властимира
мжжетѣ отъ обителѣта Дѣяна.
Съ тѣхъ лесно ще премине той полето
и въ близъкъ день ще ни зарадва всинца.

Десимиръ: Тозъ близъкъ день съвсемъ е близко: ето
че князътъ иде — водятъ го мжжетѣ.

Десирадъ: Да го посрѣщнемъ, както подобава.

Ставатъ, правятъ крачка напредъ, съ ржце на гърди и лекъ поклонъ,
тъй дочакватъ княза, идещъ окржженъ отъ петимата мжже отъ обителѣта Дѣяна.

Тримата: Поклонъ предъ тебъ — за твоя подвигъ слава.

Князь Властимиръ и мжжетѣ дълбоко се покланятъ.

Властимиръ: Не, не! Не менъ! Поклонъ и слава вамъ,
велики мждреци! Не вѣрвамъ самъ,
че мога тъй да съмъ честитъ, че ето —
стоя предъ васъ и тукъ съмъ, отъ кждето
се чува вече, какъ шуми рѣката.

Пименъ — старейшина на мжжетѣ: Поклонѣ предѣ тримата свети
близнака,
Носители на мждростѣта дѣлбока.

Десирадѣ: Благодаримѣ ви за честѣта висока.
И княза най-подире, слава Богу,
да видимѣ между насѣ. Навѣрно много
отѣ пѣтъ сте уморени. Поседнете,
тѣй както Богѣ е далѣ да поговоримѣ.

Властимирѣ: Тѣй клони е дѣбѣтъ хилядолѣтенѣ
като обѣтия надѣ насѣ разтворилѣ!
Свещени дѣбѣ, отѣ времена тѣй древни.
Такава сѣнка много ми се ревни.

Сѣда на края на скамейката. На другия край, сѣ лице кѣмѣ него, Десирадѣ
сѣ Десислава и Десимира задѣ себе си прави. Мжжетѣ отѣ обителѣта Дѣяна сѣдатѣ
вѣ полукрѣгѣ на тревата при нозетѣ на Властимира.

Властимирѣ: Вѣ града понѣвѣга странници дохаждаха,
Отѣ тѣхѣ научихѣ азѣ нѣща, каквито
не ми е други казвалѣ. Нѣкакѣ скрито
и вѣ притча все говорѣха. Разбирахѣ
речѣта имѣ тежко — и едва подире,
когато биваха далечѣ.
Научихѣ азѣ, че тѣ сѣ ваши ученици,
едва вѣ денѣ, чии зарници
ме свариха по пѣтя. И възжаждахѣ
при васѣ да утоля неуголима жажда.

Десирадѣ: Следѣ тебе вече врѣстенѣ опитѣ тича:
нѣщата днесѣ разбирашѣ и безѣ притча.
Рояха се, гнѣтяха те въпроси —
отвѣта имѣ ти вече вѣ себе носишѣ.
Последниятѣ, най-тежкийтѣ остава.
И него разрешишѣ ли го, тогава
не вѣ притча вече, не и вѣ прѣка дума —
отвѣтъ сѣ въпросѣ вѣ едно ще виждашѣ слѣти.
Готовѣ ли си на сетенѣ подвигѣ? Глума,
игра не е. Ни клетви, ни навети
не могатѣ сетне нищо да помогнатѣ.
Рѣката, дето чувашѣ да шуми,
на твоята дѣржава тя е слогѣтъ —
опасва я вѣвѣ крѣгѣ отѣ вси страни.
Тя нѣма изворѣ, нито устие: изтича
сама отѣ себе си и вѣ себе пакѣ се втича.
Но отѣ дѣржавата си вѣнѣ, помни,
не можешѣ никога излѣзе ти.
Че задѣ рѣката пакѣ е тя. Все тя и тя,
докле се слѣе сѣ безпредѣлността —

безъ граница и безъ предѣлъ навредъ.
 А тамъ е другъ законъ и другъ е редъ:
 Страната е отвждъ на свѣтлината жива.
 Тя всичко денемъ и нощѣ обвива.

Властимиръ: Отсамъ обходихъ всичкитѣ страни.
 Победна дия вредъ следъ менъ застина.
 Да бродя, дия въ нови далнини. —
 Отвждъ рѣката искамъ да премина.

Десирадъ: Но нѣма бродъ, ни мостъ, нито ладия.

Властимиръ: Ще мина самъ, безъ лодка, безъ кормчия.

Десирадъ: Вода пѣнлива не протича, княже, въ нея:
 въ коритото ѝ разтопенъ металъ се лѣе.
 Преди да се решишъ, ти първо размисли се.

Властимиръ: О, мойто тѣло въ жежката пустиня
 и затвърдѣ добре, и обгори се.
 Не може нищо да ме спрѣ — ще мина!

Десирадъ: Отъ всѣка користъ ти отвърна ли лице? —
 Защото е верига користъта. Плувецъ!
 Тя би могла да свърже твоитѣ рѣце.

Властимиръ: О, както се захвърля лишния вѣнецъ
 подиръ разгуленъ праздникъ — тъй и азъ,
 срѣдъ най-високата отъ планинитѣ,
 захвърлихъ всѣка користъ. Отъ тогасъ
 до днесъ безкористно посрещамъ днитѣ.

Десирадъ: Въ душата ти съмнения цвѣтятъ ли още?
 Съмнението, княже, избухлива смѣсъ е. —
 Избухне ли, на дъното те би отнесла,
 тя би те потопила, о, плувецо мощенъ!

Властимиръ: Въ пустинята на Посвѣщението —
 тамъ до едно азъ догорихъ съмненията.

Десирадъ: А гордостъта е камъкъ водениченъ,
 завързанъ на плувеца на врата.
 Надоле все дълбоко го завлича. —
 Не се преплувва съ него тазъ рѣка.

Властимиръ: Тъй както вехта дреха се докжсва,
 Отъ трънъ на трънъ се кжсъ по кжса
 отъ мойта гордостъ кжсаха парчета,
 и на Смирението изъ полето

по моя миналъ път се вѣятъ. Голъ сега,
стоя възправенъ на брѣга.

Князь Властимиръ става. Следъ него всички ставатъ.

Десирадъ: Вѣнецъ победенъ сплита близъкъ день
и пиршество приготвя ти отъ манна.
Готовъ си вечъ. Бжди благословенъ!
Напредъ сега. Осанна!

Всички: Осанна! Осанна!

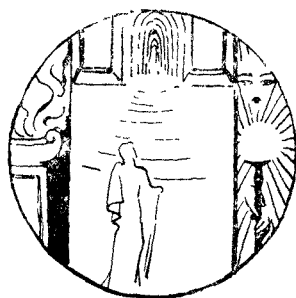
Ученицитѣ се раздѣлятъ на две зареди и тържествено запѣватъ.

Първа зареда: Малка гранчица на клона, —
клона на стѣблото.
Корена въ земя дълбоко, —
върха къмъ небото.

Листитѣ по гранка пърхатъ:
Кой за кого сторенъ?
Нито корена безъ върха,
Ни върха безъ коренъ.

Втора зареда: Златна нива класъ класила —
Зърното бѣ жертва.
Сила жертва възвисила —
Днесъ е тучна жетва.

Ще извие сѣрпъ жетваря —
Нива ще пожени.
И ще бжде пълъ хамбаря —
днитѣ пъкъ засмѣни.

Нѣколко думи за движението Оомото.

Днешното човѣчество преживѣва една фаза, която може да се нарече преходна между две епохи. Днешната фаза отъ човѣшкото развитие е важна въ това отношение, че тя съдържа множество симптоми въ разнитѣ области на живота, които показватъ, че предстои едно разширение на човѣшкото съзнание. Тѣзи симптоми човѣкъ може да види въ обществения животъ, въ науката, поезията, музиката, живописъта, философията, въ духовнитѣ движения. Днесъ въ всички тѣзи области имаме вълна на нови идеи.

Движението Оомото въ Япония е единъ отъ тѣзи симптоми. Основателка на това движение е г-жа Нао Дегучи отъ гр. Аябе въ срѣдна Япония. Тя била 57 годишна, когато почнала да работи за новитѣ идеи (въ 1892 година) и така работила чрезъ книги и сказки 27 години, до своето преселване отвъдъ. Нейното дѣло се подема отъ Онисабро Дегучи (роденъ въ 1880 година). Още отъ детинство той е проявявалъ духовни дарби и наклонности. Въ 1898 година той преживява вътрешна криза и изпитъ, отъ който излиза възроденъ и просвѣтленъ, съ ясно разбиране на положението на днешното човѣчество и пѣтя за повдигането му къмъ единъ красивъ, разуменъ животъ. Въ 1921 година той публикува „Разкази изъ духовния свѣтъ“, голѣмо съчинение въ много части; всѣка часть съдържа по около 360 страници. Повечето отъ частитѣ сж вече излѣзли. Той го е диктувалъ на своитѣ ученици. Това съчинение съдържа принципитѣ на Оомотското движение: то съдържа идеитѣ му върху политико-икономически въпроси, семейството и пр. Той говори за невидимия свѣтъ съ положителностъ, обаче не пренебрегва физическия свѣтъ, защото единъ отъ основнитѣ му принципи е намиране хармоничната връзка между физичнитѣ и духовнитѣ закони. Въ 1924 година той предприе шестмесечно пѣтуване въ Монголия за разпространение на новитѣ идеи. Работата му тамъ бѣше плодотворна.

Оомотското движение работи за общочовѣшко братство и за цѣлѣта той е основалъ „Всемирния човѣколюбивъ съюзъ.“ Въ 1923 година той въведе есперанто въ Оомотското движение и основа есперантски съюзъ за разпространение на тѣзи идеи. Централниятъ Оомотски есперантски органъ излиза въ Камеока (Япония). Другъ такъвъ органъ излиза въ Парижъ. Есперантското движение много дължи на Оомото за своя успѣхъ въ Япония.

По настоящемъ въ Китай има силно духовно движение, наречено Тао-Янъ. Въ 1929 година представители на това движение посѣтиха Дегучи, за да изразятъ, че и дветѣ течения работятъ въ едно и сжщо направление за една разумна култура на земята.

Оомотското движение брои по настоящемъ около 1200 групи. Дегучи работи за вливане духовенъ елементъ въ искусството. Споредъ него истинската религия и искусството иматъ единъ и сжщъ изворъ; и затова само когато въ искусството проникне духовниятъ елементъ, то ще се разцвѣти и ще даде безсмъртни творби.

Самиятъ Дегучи работи въ областъта на поезията, живописъта и архитектурата.

В Ъ С Т И

Идеитъ на Бѣлото Братство въ чужбина. Въ японското списание „Oomoto“ (излиза въ Камеока, Япония), месеченъ есперантски органъ на Оомотското движение, въ год. VI, кн. 4. отъ 1930 година сж помѣстени нѣколко статии за Бѣлото Братство. Въ изложбата за духовнитѣ течения презъ 1930 година въ Япония е дадено мѣсто и за движението на Бѣлото Братство. Въ сжщия брой е напечатана и статията „Всемирното Бѣло Братство“ отъ Любомиръ Лулчевъ. Въ друга една статия въ сжщия брой се излагатъ духовнитѣ движения въ България и се говори за Бѣлото Братство. Въ тая книжка се препоръчва „Nova Kulturo“ на читателитѣ. Въ кн. 10 на сжщото списание (октомврий 1930 година) е печатана въ есперантски преводъ беседата, която държа Учителътъ на 13 юний 1930 година на „Изгрѣва“ предъ гоститѣ есперантисти отъ есперантския конгресъ. Сжщата беседа „La internacia lingvo“. (Международенъ езикъ) е печатана и въ парижкия органъ на това общество „Oomoto internacia“, год. V, бр. 45—46, 1930 година.

Едно нѣмско окултно списание се отнесе съ писмо до ученицитѣ на Бѣлото Братство да му пращатъ статии за идеитѣ на това братство.

Единъ нашъ приятель въ Данцигъ и Рига развива доста добра дейность. Тамъ сж държани отъ него съ успѣхъ доста сказки за идеитѣ на Бѣлото Братство. Нѣкои въ странство, руси и други, четатъ беседитѣ на Учителя на български.

Въ есперантското списание „Inter ni“, което ратува за вжтрешната идея на есперанто (всемирно братство, одухотворяване на културата), сж помѣстени доста мисли отъ Учителя.

Магдалина де Пита продължава своята работа въ Аржентина за идеитѣ на „Бѣлото Братство“ чрезъ печатното и живото слово. Ето нейнитѣ уводни думи, съ които открила събранието, въ което била четена беседата „Великиятъ законъ“ отъ Учителя на 21 септем. 1930 год. въ Буеносъ-Аиресъ:

„Наново Ви поднасямъ словото на Учителя.

Струва ми се, че ви чувамъ да питате: дали сестра Магдалина е ученичка на Учителя? Нима го познава? Кой е Учителътъ?

Азъ на свой редъ ви питамъ: дали, когато вие се приближите до една розова градина и дойдете въ екстазъ отъ багритѣ, прелестята и благоуханието на нейнитѣ рози, дали, казвамъ, вие се запитвате на кое семейство принадлежатъ тия рози, кое е тѣхното име? Сигурно, че не. Първото, което ще направите, е да вдѣхнете благоуханието имъ, да благоговѣете предъ тѣхната прелестъ и после може би ще ги опредѣляте и класифицирате, но тя вече изпълни своята мисия: да ви даде красотата си въ своитѣ багри, своята любовъ въ уханието си. Красотата влиза презъ сърцето.

Така азъ поднасямъ Учителя. Формата, която представлява красотата — е красота чиста и спокойна. Предлагамъ ви въ думитѣ му уханието на неговата разляна любовъ — осжществена. Най-искрено ви казвамъ: Азъ искамъ да представя една градина отъ рози отъ голѣ-

мата божествена градина, въ която има безчетъ рози, отъ която градина днесъ е попаднала една роза въ моитѣ ръцѣ.

Азъ ви я предлагамъ. Можете да я гледате и да ѝ се чудите. Можете да я оставите настрана, това е ваша работа, но не, братя, вземете я, защото съ нея азъ ви давамъ сърцето си, преизпълнено съ любовъ, и душата си, изпълнена съ миръ и радостъ. Това е единственото нѣщо, което притежавамъ и едничкото, което мога да ви дамъ.“

Духовни движения въ Югославия. Въ Югославия се забелязва усиляващо се духовно движение. Ако мислимъ, че по механически начинъ ще може да се постигне хармонизиране между двата близки народа, много се заблуждаваме. Само когато духовнитѣ движения въ дветѣ страни се засилатъ, само когато новитѣ идеи проникнатъ всрѣдъ широкитѣ маси на двата народа, само тогазъ тѣ ще си подадатъ ръце, защото ще ги обединява общия идеалъ: строителство за новата велика култура на земята — култура на братството и свободата.

Вегетариянството напоследъкъ се засилва въ Югославия. Въ Бѣлградъ има вегетариянско дружество. Въ Бѣлградъ се издава и вегетариянска библиотека подъ редакцията на Живоинъ Костичъ; отъ нея сж излѣзли вече шестъ номера. Ние можахме да прегледаме единъ номеръ отъ тия библиотека „Вегетариянство и етика“ отъ Живоинъ Костичъ. Въ нея съ голѣма дълбочина и знание е разгледанъ въпросътъ. Отъ това вегетариянско дружество често излизатъ сказници въ провинцията.

Окултни общества въ Рига. Въ Рига съществуватъ сравнително доста много окултни общества и кржжози. Понеже населението въ Рига е разнородно, затова често се случва, че едно и сжщо д-во — напр. въздържателно, теософско — съществува за нѣмци, за латиши, за руси. Дружество за псих. изслѣдвания е най-голѣмо и обединява въ себе си хора отъ всички окултни движения. Теософското движение — сжщо има две дружества. Привърженици на Кришнамурти образуватъ малкъ кржжокъ у г-ца В. проф. Клименко. Антропософско общество — нѣмско, латв. и руско. Парапсихологическо общество — латв. и нѣмско, последователи на Рьориха, работятъ въ отдѣлни кржжози.

По всичко изглежда, че интересътъ къмъ окултизма е доста силенъ. Романиътъ на Крижановска както и др. окултни романи се издаватъ и разпродаватъ въ доста голѣмо количество. Фактъ е, че старитѣ руски издания на окултнитѣ книги се продаватъ на твърде високи цени и не могатъ да се намѣрятъ. Едно отъ най-сериознитѣ общества е това на последователитѣ на руския художникъ-окулистъ Рьорихъ: „Листки сада Мория“ — това е названието на съчинение въ четири тома, наставления дадени отъ учителя Мория на ученицитѣ чрезъ г-жа Рьорихъ, която живѣе въ Индия.

Това съчинение въ форма на дневникъ е написано на поетиченъ езикъ и твърде близко по духъ съ учението на Бѣлото Братство въ България.

Има единъ пасторъ-окулистъ Вилцинъ, който е членъ на окултното движение Нови Иерусалимъ (Nov-Salem). Той има редовни събрания, открито говори за прераждане, карма. Самъ въ своя животъ дава примѣръ на безкористие, безъ пари служъ,

Италианска спиритуалистична академия за наука, литература и искусства. (Италиански спиритуалистичен университетъ).

Тя е учредена напоследък въ Венеция. Нейниятъ ръководителъ е проф. Луиджи Белоти съ видни членове отъ Италия и чужбина, между които проф. Шарнъ Рише, проф. Ал. Чиапели отъ Флоренция, Ернесто Боцано отъ Савона, проф. Линда Ерари отъ Римъ, проф. Тито В. Севера отъ Римъ и пр. Тя има за задача да изследва по-дълбокитъ сили и закони въ природата, така наречената „метапсихика.“

КНИГОПИСЪ

1. **„Le haut Idéal“** (френски преводъ на „Високия идеалъ“).

Красиво издание на хубава хартия, цена 10 лева.

2. **„Праведния“** и **„Слънцето не ще зайде“**, две беседи отъ Учителя. Цена по 5 лева. Доставятъ се, както и първата, отъ Жечо Панайотовъ, ул. „Опълченска“, № 66 — София, III.

Отъ него или отъ редакцията на „Житно зърно“ се изпраща при поискване пълниятъ каталогъ на беседитъ на Учителя.

3. **Есперантска окултна библиотека „Nova Kulturo“**, год., II, кн. 4—5 съ съдържание: „La songoj de Josef“, „La lego de la servado“, „La graveco de la malgrandaj aferoj“ („Сънищата на Иосифа“, „Законътъ на служенето“, „Важността на малкитъ нѣща.“)

Втората годишнина ще съдържа 14 беседи отъ Учителя и две безплатни приложения.

Абонаментъ 60 лева. Адресъ: Атанасъ Николовъ, пощенска кутия № 6, Бургасъ. Препоръчваме тая библиотека на читателитъ си. Нека се абониратъ за нея и тѣзи, които не владѣятъ есперанто, за да се ползватъ отъ нея, когато го научатъ или за да я даватъ за четене на своитъ близки. По този начинъ тѣ ще насърчатъ и тая тѣй ценна библиотека.

4. **В. „Братство“**, год. III, брой 20, Този вѣстникъ разглежда проблемитъ на съвременния животъ отъ гледището на новитъ идеи. А тѣзи последнитъ вече образуватъ една мощна вълна, която залива цѣлото земно кълбо. Тѣ именно сж предвестници за близката пролѣтъ, тѣ ще изградятъ красивия, хармоничния животъ на земята, животъ на пробудения, освобождения човѣкъ! Адресъ: Сава Калименовъ — Севлиево. Препоръчваме го на читателитъ си. Поддържа се отъ доброволнитъ помощи на своитъ читатели.

5. **Мара Бѣлчева. — „Избрани пѣсни“**. Тая книга е синтезъ на нейното поетическо дѣло, е извървянъ пътъ и кристализация на единъ мирогледъ на човѣкъ (именно на човѣкъ), който не е преставалъ да търси, за да достигне най-сетне до съзнанието да приеме волята Божия не като подчинение, а като победа. (Планинско цвѣте), да почувствува неволята като благата воля на Всевишния (Молитва; Учителътъ). Пѣснитъ сж изпѣти просто и непринудено; въ тѣхъ всичко е дадено въ загадката на образа и краската, а проникваще настроение хваща душата на четеца и я води по високитъ върхове на себе-превъзможата,

Книгата се доставя и отъ редакцията на спис. „Житно Зърно“ срещу 40 лева.

4. **Ясновидскиятъ предсказания и науката**, отъ А. Томовъ. Цѣна 15 лева. Доставя се отъ Никола Нанковъ, Витошка, 3 — София.

Тая книга е интересна за всѣки, който иска да се освѣтли върху последнитѣ научни изследвания въ тая областъ. Особено сж важни въ това отношение изследванията на познатия френски изследователъ професоръ Шарлъ Рише, който повече отъ 30 години е работилъ въ тая областъ. Горната книга е ценна съ важния фактиченъ материалъ, който изнася.

5. **„Витлеемска звѣзда“**, год. IX. Абонаментъ 60 лв. Адресъ: улица „Любенъ Каравеловъ“, № 34 — Бургасъ.

7. **„Упознај себе“**, антропософско списание, год. I, кн. 1 и 2. Бѣлградъ, януарий и февруарий, 1931 година.

8. **„Јужнословенска искра“**, год. II, броеве 16 и 17. февруарий 1931 г., Бѣлградъ.

9. **„Oomoto“**, месеченъ органъ на Оомотското движение, излиза въ Камеока (Япония), год. VI, кн. I., януарий 1931 година,

10. **„Oomoto Internacia“**, год. V, бр. 47—48, излиза въ Парижъ (rue de la Pompe, № 124, Paris (19).

11. **„Goetheanum“**, год. 10, № 7. Излиза въ Дорнахъ (Швейцария).

12. **„Zur Pädagogik Rudolf Steiners“**, год. IV, кн. V, декемврий 1930 година. Издание на Свободното Валдорфско училище въ Щутгартъ.

13. **„Gāa Sophia“**, годишникъ на естество-научната секция на окултния университетъ „Гьотеанумъ“ въ Дорнахъ. Томъ V: „Животинското царство“ (380 страници).

Съдържание: Животински форми. Животинска душа. Животинско съзнание. Животно и растение. Животно и човѣкъ. Животното въ стопанството, въ обучението, въ мита и въ изкуството.

14. **Per viaggiare in astrale e sviluppare la chiaroveggenza e le facoltà latenti** отъ Луиджи Белоти. Тая книга засѣга основнитѣ окултни проблеми и изобилствува съ цѣнни факти и примѣри.

15. **„Aus Zeit und Ewigkeit“**, списание на международното общество на недогматичнитѣ духовни стремежи. Редактира се отъ Ото Мария Зенгеръ въ Лайпцигъ. Год. V, № 1, януарий 1931 година.

16. **„Histoire générale des religions“**, отъ Клеманъ де Сенъ Маркъ (Белгия).

17. **„Die Christengemeinschaft“**, списание, издавано отъ Д-ръ Фридрихъ Рителмайеръ въ Щутгартъ.

18. **„Luce e ombra“**, списание на спиритуалистичната наука. Органъ на обществото за психични изследвания въ Римъ. Год. 31, кн. 1, януарий 1931 година.

19. **„La Rose-Croix“**, мѣсеченъ синтетиченъ органъ на херметичнитѣ науки. Органъ на френското алхимично общество.

20. **„Добро Здравие“**, вѣстникъ за здравна просвѣта, излиза три пѣти въ месеца. Д-ръ Георги Ефремовъ Кюстендилъ. Абонаментъ 40 лв.

21. **„Съвременникъ“**, седмиченъ вестникъ за литература, искусство и културенъ животъ. Адресъ: Витошка, 28 Отдѣленъ бр. 3 лева.

22. **„Учителска мисль“**, органъ на Българския учителски съюзъ, год. XII. Абонаментъ 120 лева.

ПРОДЪЛЖАВА СЕ ЗАПИСВАНЕТО АБОНАТИ ЗА

СП. „ЖИТНО ЗЪРНО“

**ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 80 ЛВ. ВЪ ПРЕДПЛАТА
ЗА СТРАНСТВО 1 ДОЛАРЪ**

Редакция сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

УЛ. „ВИТОШКА“, № 3, III ЕТ. СТ. 369, СОФИЯ.

Rédaction et Administration „JITNO ZERNO“

RUE VITOCHKA, 3 — SOFIA (Bulgarie)